

fen. Altsaa paa den ene Side en Alder imellem 13 og 15 Aar, det er et Middeltal af 14 Aar, og paa den anden Side Alderen, med hvilken man ifølge Udvalgets Forslag kan indtræde, nemlig 17de og 19de Aar, altsaa Middeltallet 18 Aar; og det er altsaa Anvendelsen af Tiden fra det 14de til det 18de Aar eller Anvendelsen af 4 Aar af det unge Menneskes Liv, som Spørgsmaalet nærmest angaaer. Efter Marineministeriets Opfattelse skulde de unge Mennesker fra deres 14de Aar nyde en omhyggelig Opdragelse saavel tilskibs som tillands og derved udbannes til at blive Søofficerer, og ifølge det ærede Udvalgs Mening skulde denne omhyggelige Opdragelse først begynde med 18 Aars Alderen. Der have vi altsaa en Forskjel ikke af 2, men af 4 Aar. Med Hensyn til den Fordeel, der i legemlig Henseende skulde vindes ved det System, som af Udvalget er foreslaaet, da troer jeg at kunne henvise til Søcadetcorpsen og den yngre Deel af Søofficersstanden i det Hele som et Corps, der paa ingen Maade staaer tilbage i saa Henseende, ja, jeg antager endog, at, naar man sammenligner disse unge Mænd med andre unge Mennesker af samme Alder, saa vil man i Almindelighed finde, at, dersom der er Forskjel, vil den vise sig til den unge Søofficers Fordeel. Dette er ligefrem en Følge af Opdragelsesmaaden og har sin Aarsag deri, at der, for at holde Søofficersskolen i Gang, fordres et Tøgt med Cadetstibet, idetmindste 3 Maaneder om Aaret, og dette Ophold ombord kan ikke andet end have en ganske overordentlig Indflydelse paa disse unge Menneskers legemlige Udvikling, hvilket ogsaa i Realiteten viser sig. Jeg kan ikke aldeles gaae ind paa det Ideal, som den ærede Ordfører har fremstillet af en ung Officer. Der kan i en enkelt Retning være noget Tiltalende deri, men jeg troer ikke, at det er fuldkommen rigtigt. Den ærede Ordfører udtalte sig derhen, at Idealet maatte være, at en Søofficer burde være lige stillet til at færdes ombord i en Coffardmand eller i en Orlogsmænd, at Søen skulde være det Element,

hvorpaa han bevæge sig, og at dette lige godt burde kunne finde Sted enten paa den ene eller paa den anden Maade. Idealet for en Søofficer er for mig, at han er Militair, at han opfylder den Gjerning, som Staten anviser ham, og denne er Statens Forsvar. Ved Siden heraf kan han ganske rigtig til Fordeel for sig, og jeg indrømmer ogsaa i en vis Henseende til Fordeel for Staten, færdes til Coffardies som Skibsfører; dette indrømmer jeg fuldkommen, men at dette Sidste skulde være en Hovedopgave, kan jeg ikke gaae ind paa; det er en Biopgave, hvorved der kan opnaaes adskilligt Godt, men — som jeg igaar har havt den Ære at anføre for det høie Thing, — anderledes kan jeg ikke betragte det, og jeg kan altsaa ikke tillægge det den Bigtighed, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører har gjort. Naar en Udtalelse om Akademiet har bragt den ærede Ordfører til at nævne Højskolen og lignende Instituter, altsaa ogsaa Universitetet og Skolerne, som staae i Lighed dermed, da er Underviisningen i disse Instituter aldeles forskjellig fra, hvad der kan finde Sted i Søofficersskolen. I det ene er det en fri Underviisning, i det andet er Underviisningen skolemæssig (Steen: Ja, det er Ulykken!). Ja, det er Ulykken, men det følger af Forholdet og kan ikke være anderledes. Kunde man tænke sig Forholdene saaledes, at Universitetet eller en anden Anstalt var istand til samtidigt med de nødvendige Færdigheder som Søofficerer at give Cadetterne de Realkundskaber, der ere nødvendige for deres Fag, saa vilde Intet være iveien for, at Folk gennem Realskoler og Universitetet lode deres Sønner bibringe den Sum af Kundskaber, som behøves af en Søofficer, helst da Fordringerne kun i enkelte Retninger ere vidtgaaende. Jeg siger dette saameget hellere, som det er mig hjært at gribe denne Leilighed til at udtale mig derhen, at det ikke er Lærde, som det er Formaalet at uddanne paa Søcadetacademiet, men at det er Mænd med praktisk Blik og praktisk Greb paa Livet, og forsaavidt man mulig kunde antage, at det til